

Thứ Năm Tuần Thánh

“...vì đó là ngày Vượt Qua của Chúa.”

Đêm ấy sẽ ăn thịt nướng với bánh không men và rau đắng. Phải ăn như thế này: Phải thắt lưng, chân đi dép, tay cầm gậy và ăn vội vã: vì đó là ngày Vượt Qua của Chúa. Đêm ấy Ta sẽ đi qua xứ Ai-cập, sẽ giết các con đầu lòng trong xứ Ai-cập, từ loài người cho đến súc vật, và Ta sẽ trừng phạt chư thần xứ Ai-cập: vì Ta là Chúa. Máu bôi trên nhà các ngươi ở, sẽ là dấu hiệu; và khi thấy máu, Ta sẽ đi qua mà tha cho các ngươi, và các ngươi sẽ không bị tai ương tác hại khi Ta giáng hoạ trên xứ Aicập. Các ngươi hãy ghi nhớ ngày ấy, làm lễ tưởng niệm, và phải mừng ngày đó trọng thể kính Thiên Chúa. Các ngươi sẽ lập lễ này để mừng vĩnh viễn muôn đời”.

(Xh:12,11-14)

Mình và Máu Thánh Chúa Giêsu

"Thầy nói thật với anh chị em, ai ăn Thịt và uống Máu Thầy thì có sự sống đời đời, và Thầy sẽ cho nó sống lại ngày sau hết" (Gioan 6:54)

Trong trại tù "Cho Ăn Ít Tại Anh Ô Kê 3 [năm]" (CẢI TẠO K3), tôi gặp lại người bạn học cùng lớp 6, hơn 20 năm về trước. Anh thuộc diện "trình diện", trung úy phi công máy bay "lên thẳng" thời trước 75, còn tôi thì thuộc diện "tù chính trị".

Tuy không ở cùng đội nhưng cùng trại, nên thỉnh thoảng chúng tôi có dịp gặp nhau chuyện trò vui vẻ, nhắc lại nào là ông Frère "Tây Kim Long" (Frère Salvator) dạy pháp văn chuyên cầm cây roi dài chỉ nhấp nhấp trên không trung mỗi khi lớp ồn ào chứ chưa bao giờ đánh học trò; nào là chuyện anh "Pa-tí-xê" vui tính và thương người, học trò ăn quyết dài dài; nào là ông Chương gác cổng, tuy gù lưng, nhưng biểu diễn võ Bình Định... một cây, nhảy phóc lên đứng trên thành cổng sắt của trường Bình Linh để hù mấy tên học trò ba bữa, v.v...

Lâu lâu, khi được "thăm nuôi" - chừng hai/ba tháng một lần, tôi đem đến cho anh vài tán "thoòng" (đường tán) hoặc dăm ba muồn mở rán, hoặc vài con tôm khô để gọi là chia sẻ. Nghe đâu anh bị vợ gài số dze, đi lấy chồng khác, bỏ mặc anh trong tù để hưởng trọn vẹn hơn "chính sách khoan hồng của bác và đảng!" Một ngày Chúa Nhật tặng gia sản xuất theo chính sách cố hữu "làm ngày không đủ tranh thủ làm đêm", sau giờ "lao động là vinh quang", tôi ghé thăm anh. Thấy tôi, anh có vẻ lúng túng khác thường, tay đang cầm lon gô vừa nấu món ăn gì gì đó. Tôi chào hỏi:

- chà! hôm nay có món gì đặc biệt đãi tôi phải không?

Tôi chợt giật mình thấy anh rơm rớm nước mắt, buồn buồn tủi tủi. Thì ra, trong lon gô anh vừa nấu xong toàn là những cọng cỏ non... Anh thì thào :

- đói quá đâm túng quẫn...

Rồi bật khóc đặng cay chua xót cho kiếp người... tù.

Ai trong chúng ta cũng quá thừa biết vấn đề "nhân mãn" trong xã hội loài người hôm nay. Câu chuyện nêu trên chỉ phản ánh một phần rất rất nhỏ của hàng triệu triệu vụ đói, khát - chết đói chết khát - xảy ra nhan nhản hầu như hàng ngày trong thế giới loài người cũng như sinh động vật khác hôm qua, hôm nay và ngày mai...

Tuy nhiên, suy ngẫm lại đời sống ở trần gian của đức Giêsu, có một điều đáng anh chị em chúng ta lưu tâm : Đức Giêsu khởi công thực hiện chương trình cứu độ loài người bằng sự "đói" (Mat. 4:1-11), phản ánh toàn bộ sự khao khát tự nhiên của con người ở trần thế : đói bụng - đói danh vọng - đói sự giàu sang phú quý vật chất + Đói bụng : "người ta sống không duy bởi bánh..." = đức Giêsu không phủ nhận nhu cầu ăn uống vật chất: "không duy bởi bánh", nhưng muốn nhắc nhở loài người cứu cánh cuối cùng của một kiếp người không phải là ở trần gian vật chất này, mà là sự sống đời đời linh thiêng và trường cửu.

+ Đói danh vọng : "người chớ thử thách Chúa là Thiên Chúa người" = đức Giêsu nhắc nhở cho loài người biết chân tính đích thực của loài người là tạo vật của Thiên Chúa, hoàn toàn lệ thuộc vào Thiên Chúa, chớ huênh hoang tự đắc tự cho mình có quyền năng danh vọng và tự nghĩ rằng tôi tớ - tạo vật - ngang hàng hoặc cao hơn ông Chủ - Đấng Tạo Hóa.

+ Đói sự giàu sang phú quý : "người hãy và phải thờ lạy một mình Thiên Chúa là Chúa người" = đức Giêsu một lần nữa mạnh tiếng xác nhận cho loài người biết thân phận tạo vật của mình, và muôn loài muôn vật trên trời dưới đất và ngoài biển khơi đều thuộc về Thiên Chúa, của Thiên Chúa, do chính Thiên Chúa tạo dựng - vì thế tất cả mọi sự, kể cả con người, phải tôn thờ kính yêu Đấng Tạo Hóa và chỉ thờ lạy một mình Người mà thôi.

Vậy thì ngoài của ăn vật chất, danh vọng trần thế, sang giàu phú quý - vốn tan biến sau khi chúng ta cũng tan biến khỏi trần gian này, mà anh chị em chúng ta "thấy" được, "nghe" được, "cảm" được... bằng đôi mắt xác thịt, bằng sự kiêu hãnh của trí óc, bằng sự tự mãn của con tim, còn có thức ăn nào, danh vọng nào, phú quý nào, đảm bảo cho sự sống trường cửu mai sau?

Đức Giêsu Kitô - vốn là Ngôi Lời của Thiên Chúa mặc xác phàm và đến ở với chúng ta, đã cho chúng ta câu trả lời: Người đã để lại cho anh chị em chúng ta Bánh Ban Sự Sống Đời Đời là chính Mình Máu Thánh của Người.

Vấn đề là anh chị em và tôi có nhận thức được nhu cầu "đói thì ăn" hay không = đói của ăn đem lại sự sống trường cửu : "Ai ăn Thịt và uống Máu Thầy thì có sự sống đời đời!"

